

Дзвіночки

Марія Чумарна

Літературна притча

Один чоловік жив зі своєю сім'єю на березі ріки в затишному будиночку. В саду у нього росли яблуні та груші, а вишня й калина дарували чудові ягоди та запашний цвіт навесні. Коли ж починали виспівувати солов'ї — здавалось, наче все небо підспівує з ними...

Його діти росли здоровими та щасливими: в домі не стихали веселощі й пісні...

Та якось, сидючи на березі річки, чоловік собі подумав: "І з чого це ми радіємо? Річка наша — така собі: влітку її можна убрид перебрести. А десь же люди живуть на березі моря чи океану... можуть подорожувати у всі кінці світу...

А хатина? Звичайна собі хатина! Коли всі сідають вечеряти за одним столом, то мусять тулитися одне до одного. Тіснота! А десь же люди живуть у палацах — у кожного окрема палата, та прислуга, та карети!

Дружина вечорами вишиває сорочечки, аби на свята вся родина була гарно вбрана... Та що ті вбогі вишиваночки і свитки? Десять же люди ходять у гаптованих золотом сукнях та свитах...

А їжа яка на столі? Борщ та вареники, та пампушки, та голубці, та каша гречана... А десять же люди їдять різні заморські страви, дорогу рибу та всілякі смаколики щодня на обід..."

Згадавши про їжу, чоловік аж зітхнув тяжко. Не вдалося його життя — ой, не вдалося...

Десять же у людей... Десять там — у заморських краях...

Можливо, той чоловік ще подумав про сучасний комп'ютер та дорогу іномарку, та про путівку на екзотичні острови... та про мандат депутата...

Це все неважливо!

Бо раптом нізвідки з'явився перед ним якийсь могутній чарівник і сказав:

— Давно я спостерігаю за тобою і твоєю сім'єю! Навіть на небо доніс вісточку, що є таки на землі щасливі люди! І живуть вони в країні, що зветься Україна. А тут — що я чую? У твоїх думках — все темне та сумне... І борщ не той, і хата не така... Проте я можу все виправити — адже досі вірив, що у тебе все гаразд! То чого ти бажаєш? Кажі коротко та швидко — все буде зроблено!

Ошелешений чоловік не міг повірити власним вухам. Але треба було швиденько вирішувати — чарівник міг просто зникнути будь-якої миті!

— Море, чарівний берег, багатий палац, слуги, повні скрині золота...

Тут він зробив паузу, аби згадати, чи ще щось не забув.

Але чарівник несподівано зник — і наш щасливчик раптом побачив перед собою... справжнє море! А на його березі сяяв золотими флігелями дах палацу. Запопадливі слуги уже несли йому обід... Звісно, без борщу і голубців...

Розкіш затуманила чоловікові очі. Його дружина на radoщах бігала зі служницями по крамницях і скуповувала заморський одяг. Діти шаленіли в ігропарку, забувши про все на світі...

Мрії здійснюються!

Але з кожним днем радість поступово втрачала свої яскраві барви. Тепер його сім'я більше не збиралася в теплому колі, ніхто в палаці не співав. Окрізь лунала чужа мова — лише слуги іноді сміялися та жартували між собою. Щовечора з тераси свого палацу він споглядав, як діти убогих рибалок стрибають із кручі у море, аби виловити якусь перлинку і завтра на ринку вимінити на шматок хліба. Ці діти сміялися і стрибали від щастя, коли вдавалося упіймати рідкісну мушлю...

А його діти, напевно, сиділи перед комп'ютерами...

Одного дня вийшов чоловік у сад, аби послухати спів пташок. Пташки співали, квіти цвіли...

А серце його тужно мовчало. Він заплющив очі — й згадав свою хатину, вишневий сад і солов'їв біля хати....

Якийсь щасливий дзвіночок тельненькнув у його серці й замовк. Чому замовк дзвіночок? Він пригадав, що там, на його рідній землі, ці дзвіночки співали скрізь.

Що це були за дзвіночки? Як наповнити ними свій палац, голоси дітей, погляд дружини?

І невидимий хтось прошепотів йому на вухо: **"Ці дзвіночки — це голоси рідної землі. На чужині ніхто їх не пробудить..."**